

Bu proje Avrupa Birliđi ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

Eđitime Erken Eđitimle Bařla

Güzel Bir Gün

**“Bu yayın, Avrupa Birliđi ve Türkiye Cumhuriyeti’nin ortak finansmanıyla hazırlanmıştır.
Yayının içeriği yazarların sorumluluğunda olup hiçbir şekilde Avrupa Birliđi ve
Türkiye Cumhuriyeti’nin resm görüşünü yansıtılmak zorunda değildir.”**

Güzel Bir Gün

Maymun Mumu, arkadaşı Pofpof ile o gün ormanda buluştu.
Mumu gözüne kestirdiği ağaçlardan birine doğru koşmaya başladı.
“Haydi, sen de gelsene!” dedi Pofpof’a.
Ama Pofpof bir ağaç kovuğuna girmiş, oradan çıkmak istemiyordu.

O gün Pofpof'un hiç neşesi yoktu.

Oysa güneş pırıl pırıl parlarken herkes mutlu olmalıydı, öyle değil mi?

"Güneşe baksana Pofpof!" dedi Mumu. "Ne güzel parlıyor!"

"Peki," dedi Pofpof, "Bu güzel günde, ben kendimi neden neşesiz hissediyorum sence?"

Yanıtı Mumu da bilmiyordu.

Tek bildiği Pofpof'la ormandaki bütün ağaçlara tırmanmak istediğiydi.

Pofpof'un sorduğu soruyu düşünerek ağaçta sallanırken...

O da ne? Aklına bir şey gelmişti!

Vın vın

Tın tın

Zın zın

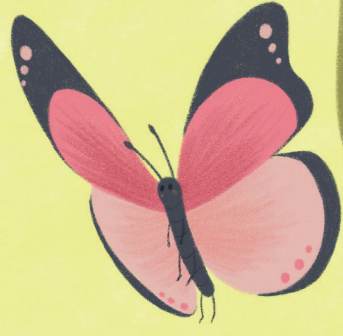
Heyecanla Pofpof'un yanına kořtu.
"Bilge Maymun, kalbimizin kocaman bir eve
benzediđini söylemiřti." diye anlatmaya başladı.
"Orada neřeye, uezuntüye, mutluluđa, korkuya...
Bütün duygulara yer varmiř.
Kapiyı ağıp onları iğeri davet etmemiz gerekirmiş.
Hoř geldiniz, deyip anlattıklarını dinlemeliymişiz."

“Ama bu hiç kolay değil.” dedi Pofpof. “Kendimi hasta gibi hissediyorum. Yatağımdan çıkmak istemiyorum. Bu haldeyken nasıl kalkıp da kapıyı açabilirim ki?”
Mumu arkadaşına yardım etmekte kararlıydı.
En Yüksekçe Tırmanma Yarışması’nda sonuncu olduğunda, onu sadece Pofpof teselli etmişti.
“Pofpof, belki biraz daha dikkatle dinlersen ne hissettiğini, söyler belki neden geldiğini...”

Evet, evet! Pofpof, Mumu sayesinde ne hissettiğinin farkına varmıştı.
Kapısını ısrarla çalan duygunun adı üzüntüydü.

“Bir gün ağaç evde tek bařıma oturuyordum.
Sabahleyin çok yağmur yaęmiřti.
Arkadaşım Pinpin de o sabah komşu ormana taşınmişti.
Ben de çok üzülmüřtüm.”

“İşte...” dedi Mumu. “Misafirlige gelen duygunu yakaladin!
Bu sabah da yağmur yağdıği için belki Pinpin geldi aklına.
Onu özlediğın için kendini üzgün hissettin.”

“Ama kendini yalnız hissetmemelisin!

Pinpin yok ama ben varım! Arkadaşsız değilsin.” dedi Mumu.

Bunun üzerine Pofpof gülümsemeye başladı.

Özlemek de güzel bir duyguydu. Üzülmeye gerek yoktu.

“Haydi!” dedi Mumu.

“Ağaç eve gidip güneşin tadını çıkaralım.

Seni gülümserken görünce mutlu oldum.”

Mutluluk, portakallı bir kekin kokusu gibi hızla yayılıyordu.

Her gün yeni bir başlangıçtır.
Her gün, güzel bir gün olabilir.
Yeter ki bunu unutma!

İNSAN KAYNAKLARININ
GELİŐTİRİLMESİ
PROGRAM OTORİTESİ

unicef
her çocuk için

